

teatar

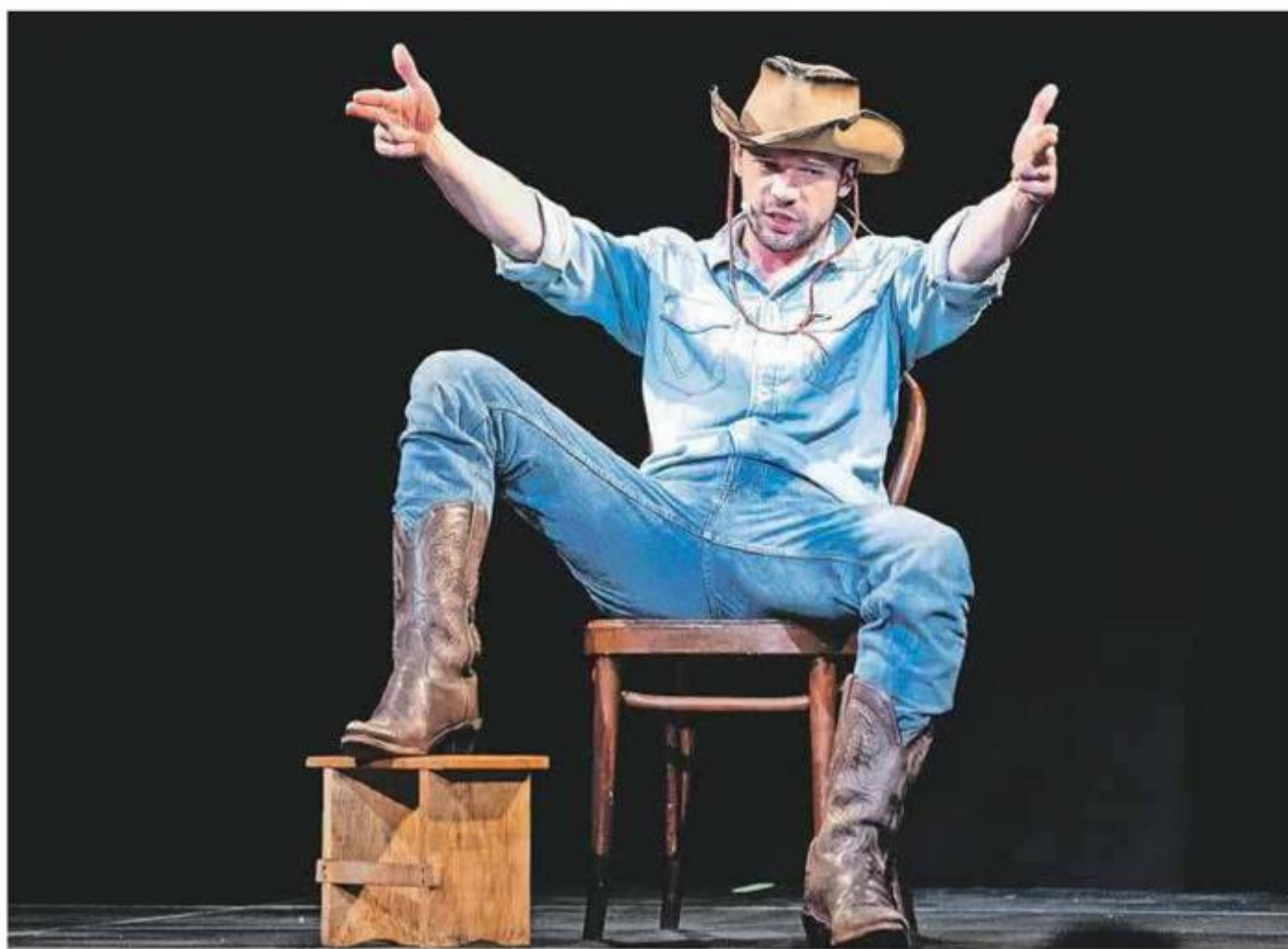
TOMISLAV ČADEŽ

Jimmy Čorak: Dramska premijera na Igrama

INTELIGENTNA MONODRAMA
O NESPRETNOM KAUBOJU
KOJEM NEDOSTAJE OTAC

Naziv predstave možda nespretno sugerira da je riječ o nekom napadnom humoru, međutim nema ničeg napadnog u ovoj odličnoj produkciji snažne energije i dobro ugođene začudnosti

DUBROVAČKE LJETNE IGRE

političnom i privlačnom. Nije ovaj put podbacila u Plazibatovoj umjetničkoj ekipi ni scenografkinja i kostimografkinja Petra Pavičić, koja je protagonist obukla kao Marlboro Mena, u traper i čizme koje kao da i jesu od zmijske kože. Slična je imitacija western hollywoodske klasike i glazba Hrvoja Nikšića.

Glumcu je zacijelo mnogo pomogao i Pravidan Devlahović rješenjima za scenski pokret, kojim akter također otrperve privlači publiku. Njegov kas na nevidljivom konju zahtjevna je i vješta točka, kojom odmah otkriva izvrsnu koordinaciju i dobru fizičku spremu, ključnu za ovakvu izvedbu.

Ključan je element za svaku monodramu i izravna komunikacija s publikom. Takvo "epsko" uklanjanje iz iluzije izravnim obraćanjem kojem gledatelju, stvara interakciju mimo koje zapravo i nije moguće zadržati pozornost publike.

Posveta "Kaubojima"

Predstava zapravo, za monodramu, traje rizično dugo, gotovo devedeset minuta, a pažnju zadržava jednim nimalo apsurdnim kategorijalnim obratom.

Naime, nakon otprilike sata što izvodi gegove pred nama kao kauboj, akter osvane kao usamljen dječak koji uzalud traži pažnju oca. To dijete zaboravljeno u vrtiću jednom davno i sad, kao mladić, eto čeka oca da se pojavi, makar sad na premijeri... Neće ni sad doći i umjetnik na sceni istodobno postaje i privatna osoba, i klaun, i glumac u dramskoj predstavi.

Još bih mogao zaključiti da je ova monodrama nekovrsna posveta slavnoj predstavi "Kauboji" neprežaljenog i rano preminuloga redatelja Saše Anočića, koja je u produkciji Teatra Exit igrala od godine 2008. do 2020. pet stotina puta. Ondje je "kauboj" dakako više, no ovdje je eto dovoljan i jedan da se proizvede ista empatija.

Ukratko, Dubrovačke ljetne igre plasirale su treću ovogodišnju dramsku premijeru. Ne pamtim kad sam u Dubrovniku gledao toliko dobrih uloga, Marjan Nejašmić Banić kao Gospar Lukša u Goldonijevoj "Kafetariji" u režiji Paola Tisliarića, izvanredna i antologijska Zrinka Cvitešić u Vojnovičevu "Ekvinociju" u režiji Kresimira Dolenčića i sad ovaj Čigirov kauboj, kojim se dokazao kao najozbiljniji mladi dramski umjetnik. Još čekamo premijeru Shakespeareove "Oluje" u režiji Vite Taufera na Lokrumu, gdje se također mogu očekivati nove izvrsne glumačke kreacije. Bilo kako bilo, 75. Dubrovačke ljetne igre zaista su za bilježile, nazovimo ga tako, jubilarni napredak. □

DUBROVNIK

Dubrovačke ljetne igre nastavljaju s odličnim jubilarnim premijernim dramskim programom. Isplatio se rizik da se na prostranu i za glumu tešku taracu tvrđave Revelin postavi monodrama. Matija Čigir od prvog momenta proizvodi scensku energiju u zaumnoj priči o nespretnom kauboju kojem nedostaje otac. Predstava "Jimmy Čorak" možda je također nespretna naslova, koji sugerira nekakav napadani humor. Međutim, nema ničega napadnog u ovoj inteligentnoj produkciji snažne energije i dobro ugođene začudnosti.

Uvjerljiv je Matija Čigir prije svega tijelom, pokretom, fizičkom, iz koje potječe glas, a ne da

je obrnuto. Igra, zapravo, klauna, dakako tužnog, usamljenog, u svijetu koji doživljava kao igralište, pri čemu pokušava ne primijetiti okrutnost toga svijeta koji ga okružuje u nekoj ovdje potisnutoj stvarnosti.

Bubica u uhu

Pokretima stvara nevidljivu scenografiju i ljude u tipičnom salunu iz tipičnog vesterna, no gdje se ništa ne događa logično. Svaki stereotip razgrađuje se apsurdno, a cijelo prepričavanje tijekom radnje koju i verbalizira nije moguće izvesti mimo mnogo vježbe, talenta i volje. Igra hrabro, drsko, no i posvećeno te se gledateljima ni u jednom prizoru ne čini neprirodnim. Kad kažem da igra hrabro, mislim na to da se ipak ne oslanja na pozitivnu reakciju publike, nego je neprestano nastoji zbuniti, štovise odvratiti je od prikazanog, upozori-

ti je da je posrijedi apsurd.

Još treći sloj predstavljanja čini bubica u uhu gledatelja, s koje se čuje također komentar radnje, sinkroniziran s pantomimom glumca, što je uspio ne jedino tehnički zahvat nego i dramaturški alat.

Sve zajedno lijep redateljski rad Ivana Plazibata, kojeg sam nedavno nagradio zato što je skrenavio Shakespearea, zajedno sa svojom stalnom dramaturginjom Ivanom Vuković, koja se ovdje ipak našla na pristupačnijem terenu. Autori teksta jesu sam glumac i redatelj, a vjerujem da je svoje prste umiješao i Ivan Penović, ovdje potpisan kao autor svjetla, ali koji je poznatiji kao autor i redatelj više ovakvih zaumnih igrokaza za više likova. Nije bez vruga ni to što je i Matija Čigir jedan od članova te Penovićeve neformalne družine posvećene modernom teatru apsurdna,

Isplatio se veliki rizik da se na prostranu i za glumu tešku taracu tvrđave Revelin postavi monodrama

Uvjerljiv je Čigir prije svega tijelom, pokretom. Igra zapravo klauna, tužnog, u svijetu koji doživljava kao igralište